

Keď sa hovorí o Petrovej viere, možno nám skôr príde na myseľ udalosť Petrovho primátu, ako ho opisuje evanjelista Matúš v 16. kapitole, verše 13-20. Udalosť, ktorá sa odohrala pri Cézarey Filipovej, kedy sa Ježiš pýtal učeníkov, za koho ho pokladajú ľudia a následne, za koho ho pokladajú oni sami, jeho učeníci. Vtedy sa len Peter ozval a odpovedal: *Ty si Mesiáš, Syn živého Boha*. Vtedy Ježiš vyznamenal Petra nie za to, že to vedel, lebo – ako mu hovorí – to mu zjavil nebeský Otec. Ale preto, že si Otec vybral práve Petra. Nielen ako hovorcu ostatných, ale ako toho, ktorý bude Cirkev viesť v Kristovom Duchu. Petrovou úlohou bolo a dodnes a navždy je: pomáhať ľuďom otvárať si srdcia pre Boha, aby sme Bohu dovolili vstúpiť do nášho života a nebáli sa ísť k Nemu. Jeho úlohou je hovoriť nám o tom, že Boh na nás čaká s otvorenou náručou.

Ale nepredbiehajme.

Peter to totiž takto pri Cézarey Filipovej ešte nepochopil. Skôr pocítil akúsi osobnú dôležitosť (zrejme sa chcel ukázať ako vodca aj pred ostatnými apoštolmi) a preto s nie malou dávkou sebavedomia si berie Ježiša bokom, aby mu dohovoric. Ježiš totiž začal učeníkom hovoriť o blízkosti svojho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania. A Petrovi sa to očividne nevidelo. Preto mu hovorí rázne, ale aj s určitou dávkou úcty: *Nech ti je milostivý Boh, Pane! To sa ti nesmie stať! A čo na to Ježiš? – Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!*

Teda, v súvisí s udalosťami Petrovho primátu sa nám Petrova viera nezdá nejako obzvlášť silná a prítlačivá.

Ale zaujímavé by bolo dať si teraz odpoveď na otázku: Ako by som ja reagoval na Petrovom mieste? Keby Ježiš mňa tak pred všetkými vyznačil, ocenil priazňou nebeského Otca?

A zaujímavé by bolo dať si odpoveď aj na otázku: Ako by som sa zachoval voči Petrovi na Ježišovom mieste ja? Keby to Peter takto mne povedal?

Asi by to ani v jednom prípade nebolo veľmi ružové a optimistické. Ale, skúsme si nájsť čas na tieto odpovede.

Isté je, že Ježiš sa nevzdal a jeho reakcia voči Petrovi nebola odpísaním Petra ako neschopného. Boh nad nikým z nás „neláme palicu“. Preto aj Ježiš hľadal spôsoby ako Petrovi pomôcť. A v Matúšovom evanjeliu čítame, že Ježiš znova hovorí o svojom utrpení. Ba dokonca o tom, že kto chce ísť za ním, musí tiež zobrať svoj životný kríž a niesť ho.

Vzápätí však o niekoľko dní berie Petra, Jakuba a Jána na vrch a tam sa pred nimi premení. Ukáže im svoju božskú slávu, ktorú mal u Otca od vekov a ktorú opäť získa. Boli vtedy takí nadšení a naplnení tou nádherou a Ježišovým majestátom, že keď najbližšie Ježiš hovoril o svojom utrpení, už mu neprotirečili. Boli zarmútení, ale mlčali. Aj Peter.

Odvtedy prešlo niekoľko mesiacov. Až prišli udalosti, ktoré Ježiš predpovedal. Udalosti jeho blízkeho utrpenia.

A tu sa odohral aj dialóg a udalosti, ktoré pochopíme práve v súvisi s tým, čo sme si povedali doteraz o Petrovej viere.

Po Judášovom odchode z Večeradla, Ježiš po rôznych príhovoroch a poučeniach všetkým, povedal Petrovi:

„Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov. On mu povedal: Pane, hotový som ísť s tebou do väzenia i na smrť. Ale Ježiš povedal: Hovorím ti, Peter, dnes nezaspieva kohút, kým tri razy nezaprieš, že ma poznáš“ (Lk 22, 31-34).

Ježišove slová by sme mohli pochopiť a vyjadriť snád' aj takto:

Peter, keby som sa za teba nemodlil, aj ty odpadneš ako Judáš. Nič by si nedokázal. Satan je inteligentnejší ako ty a dostal by ťa úplne

hravo. Našiel by milión spôsobov ako naštrbiť tvoju vieru vo mňa a moje poslanie. Cez jeho sito by si prepadol so svojou vierou ako ten najmenší prášok. Neudržal by si sa.

Ale ja som sa modlil, aby neochabla tvoja viera.

Nie však len kvôli tebe! Aj kvôli tebe, no nielen kvôli tebe. Pretože, – pamätáš? Pri Cézarey Filipovej som ti povedal, že si ťa Otec vybral. Vtedy som ti povedal: *Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi.*

Pekelné brány Cirkev nepremôžu. Ale nie preto, že ty si silný, ale preto, že ja som ti tú silu viery vymodlil.

Ty máš kľúče. Ale nie preto, aby si sa robil pánom, aby si sa staval nad druhých, ale aby si druhým ukazoval cestu ku mne a k Otcovi. Aby si im hovoril o tom ako Otec všetkých miluje a čaká s otvorenou náručou lásky! A že sa dá k Nemu ísť, a že sa oplatí k Nemu ísť. Kľúče máš nato, aby si nimi pomáhal odomykať a otvárať ľudské srdcia. A budeš im ich otvárať aj tým, že im budeš sprístupňovať moje sviatostné prostriedky milosti, pomoci a lásky. Toto je tvoja úloha. V tomto posilňuj svojich bratov.

Zvláštny je však Ježišov dodatok: *A ty, až sa raz obrátiš.*

Petrova viera, hoci sa za ňu Ježiš modlil, ešte nebola zrelá. Musela dozrievať cez osobný Petrov pád a nové povstanie k životu viery. V tej chvíli, keď toto Ježiš Petrovi hovoril, Petrovi sa to zdalo možno absurdné alebo aspoň zvláštne a chcel svojho Majstra uistiť o svojej oddanosti: *Pane, hotový som ísť s tebou do väzenia i na smrť.*

No Ježiš ho vovádza späť do reality: *Hovorím ti, Peter, dnes nezaspieva kohút, kým tri razy nezaprieš, že ma poznáš.*

Po udalostiach Ježišovho zajatia a Petrovho trojnásobného zapretia Ježiša, evanjelista Lukáš píše dôležité, veľmi dôležité slová: *Vtedy sa Pán obrátil a pozrel sa na Petra a Peter sa rozpamätal*

na Pánovo slovo, ako mu povedal: „Skôr ako dnes kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš.“ Vyšiel von a horko sa rozplakal (Lk 22, 61-62).

V tej chvíli Ježišov pohľad lásky stačil aby Peter pochopil, že nemá už ďalej zmysel spoliehať sa na seba. Plač a slzy ľútosti a horkosti nad sebou však neboli plačom a slzami zúfalca. Bol to plač, ktorým sa očistili oči duše. Tento plač pomohol Petrovi uvidieť a pochopiť ako to Ježiš myslel s ním, keď mu povedal, že na ňom ako na Skale bude Cirkev stáť. Teraz začal chápať, čo Ježiš myslel, keď mu povedal, že po osobnom obrátení má utvrdzovať bratov. Lebo práve teraz on sám pocítil Ježišovo odpustenie. Pocítil sám na sebe, čo to znamená, že nebeský Otec nás čaká s otvoreným náručím lásky aby nám, zblúdeným a doráňaným našou vlastnou slabosťou a hlúposťou, mohol dať opäť nový oblek božích detí, obuv na nohy a prsteň na ruku, aby sme mali účasť na Jeho večnej hostine radosti a slávy božích detí.

Keď od tejto chvíle sledujeme spolu s Lukášom Petra v evanjeliu a v Skutkoch apoštolov, môžeme naozaj vnímať, že Peter sa stal tým, kto utvrdzoval bratov vo viere.

Keď sa teraz v duchu prenesieme do našich čias, nedá sa nevidieť, že aj Petrovia našich čias: Ján Pavol, Benedikt a František nerobia nič iné, len to, čo robil prvý Peter: utvrdzujú nás vo viere. Hovoria nám neúnavne o tom, že Boh má pre každého z nás miesto vo svojom Srdci a my už **môžeme** k Nemu prísť.

Len predvčerom nám to opäť Boh sám dokazoval slávnosťou Najsvätejšieho Ježišovho srdca, ktoré je stále otvorené pre nás.

Už je teda len na nás. Na mne, na tebe... na tebe... na každom jednom...

Chcem? Chcem sa nechať utvrdzovať v tejto viere Petrovi? Tomu prvému, ako aj Petrovi našich čias?

Pane, ja verím. Ale prosím Ťa ako ten otec: Pomôž mojej nevere – posilni moju vieru.

Verím v Boha...